

A karma működése a gyakorlatban

A világ egy nagy, szerves összefonódott élethalmaz, ami meghatározott, néha logikus, máskor látszólag kaotikus rendszerben működik. Adódik a kérdés: kell-e foglalkozni ennek a működésnek a törvényszerűségeivel?

Voltaképpen nem, a dolgok nagyszerűen mennek akkor is a maguk útján, ha az embernek fogalma sincs a miértekről. Ettől még lehet valaki erkölcsös, okos, szorgalmas, vagy éppen rablógyilkos hazug csibész, vagy bármi. Egy idő után viszont – ahogy az ember eszközei (persze nem fizikai eszközökre kell gondolni) fejlődnek – megnő a belső tudatosság és igény a tudatos cselekvésre. Az ember szeretné tudni, miért mennek úgy a dolgok, ahogy, és ő hol van ebben a rendszerben. Sok tévelygés és fájdalom megspórolható, ha az ember odafigyel arra, mi is történik vele és a környezetében. Van erre egy képletes példa: képzeljük el, hogy valaki sodródik a folyóban... nem fullad meg, mert kapálózik, de a víz sodorja, nekicsapja szikláknak, lehúzza, majd feldobja az örvény, homokpadra sodorja az ár, vagy sebesen viszi előre...mindenféle hatások érik, de nem tud ellenük mit se tenni, mert csak játéka az elemeknek. Ha az illető már tud jól úszni, akkor kevesebb baj éri, mert ki képes kerülni sziklákat, el tud jönni egy homokpadról, és általában képes együtt mozogni a fősodrással. A legjobb viszont annak, aki tudja, hogy miért van a folyóban, honnan jön a folyó, ő hova akar eljutni és ehhez mit tud segítségként felhasználni. Az ilyen ember jól úszik, ismeri a folyó minden csínját-bínját, az örvények természetét, a sziklák helyét, a homokpadra jellemző vízfodrozódást, ... mindennel tisztában van és ezáltal semmilyen meglepetés sem éri a folyóban: tudja, hova akar eljutni, és ehhez felhasználja a folyó erejét, céltudatosan kerüli el a fájdalmas élményt okozó sziklákat és úgy úszik az árral, hogy ura marad helyzetének. Felesleges sérülések nélkül éri el célját, hamarabb, mint az, aki összeverten, vízzel telve, félholtan sodródik kétannyi hányódás után partra ugyanott.

Így igaz ez az életre is; lehet benne vakon botorkálni és pofonok útján tanulni a helyes viselkedést és lehet tudatosan, odafigyelve jobbá, fejlettebbé képeznünk magunkat.

Ennyi bevezető után nézzük, hogyan képzelel el a teozófiai felfogás a világ keletkezését és működését. Ebben a vonatkozásban vissza kell mennünk a régi indiai filozófiákhoz, mert a legrészletesebben azok világítják meg a számunkra jelenleg érdekes fogalmakat és történéseket.

Kezdjük az istenfogalommal. A teozófiai felfogás lényegében az indiaiak Parabrahmanját fogadja el. Erről a legfontosabb azt tudni, hogy a definíciója végtelenül egyszerű: a Parabrahman (= Isten) az a valami, ami mindennek okozója, de ő maga nem okozat. Tehát az a kiindulás, aminek nincs oka. Az a meghatározhatatlan, ami mindent tartalmaz, ezért nincsenek is tulajdonságai. Minden tulajdonság valami minőséget fejez ki, de a végtelennek, a mindent magában foglalónak ilyen korlátai nincsenek. Ez a Valami annyira elvont és meghatározhatatlan, hogy egy szó illik csak rá: az Egyetlen. Az Egyetlennek két állapota van; egy megnyilvánulatlan és egy megnyilvánult. Amikor megnyilvánul, akkor keletkezik a világ. Amikor nem nyilvánul meg, akkor nem tudjuk, mi van. A fizika nagyon képletesen leírja ezt a megnyilvánulást a Nagy Bumm elméletben: először van a nagy semmi, aztán egy pillanat alatt berobban a térbe az anyag és az energia, és máris létrejött a világ. Más megközelítésben ezt képletesen úgy jeleníti meg HPB, hogy a tér Isten egyik statikus formája, az idő meg a dinamikus forma.

Tehát Isten az anyag és az energia manifesztálásával megnyilvánul és megalkotja a finom illetve durvaanyagi világot. Igen, de hol a lakó? Ha van anyagi aspektus, kell lennie nem anyagnak is. Van is; ez a szellem. Nem megyünk most mélyebben ebbe bele, elég annyit

megjegyeznünk, hogy az anyag és a szellem egymástól elválaszthatatlanok, amíg a világban tartózkodnak, ugyanis a szellem csak az anyagon keresztül tud fejlődni. A világot törvények igazgatják. Ezek egyike az analógia törvénye, amit legszebben a hermészi axióma fejez ki: „amint fenn, úgy lenn, amint kint, úgy bent, amint kicsiben, úgy nagyban”. A szellemenben rejlik Isten képe kicsiben... Isten, miután megalkotta a világot, szeretné mindazt a sok lehetőséget megvalósítani, ami a világban rejlik. Ezt önmaga megsokszorozásával teszi meg: kibocsát magából – szellemi aspektusából, az Atmanból – isteni szikrákat és ezek a szikrák reprezentálják azt a megannyi lehetőséget, amik a teremtett világban rejlenek.

Nos, amikor Isten egyik megnyilvánulási formája - kibocsátja magából a dzsivátmákat (az isteni szikrákat), voltaképpen önmagát sokszorozza meg és küldi milliárdnyi latens individuumbként az anyag világába. Ez a sok milliárdnyi (de nem végtelen számú) identitáskezdemény gyakorlatilag megannyi receptor, ami az anyaggal való kölcsönhatások eredményeit gyűjti, hasznosítja és maga is fejlődik ezáltal, de az anyagvilágokban való tapasztalások sokaságával manifesztálja az Atmanban lehetőségként megbúvó sokféleséget. A dzsivátma szempontjából ő egy lehetőség, egy pici katona, aki tarsolyában hordja a marsallbotot; minden tapasztalással csiszolódik, fejlődik, minden hatás, ami éri, előhív valami konkrétat a benne rejtező elvontból. Kezdetben a dzsivátma a legsűrűbb anyagban, a fizikaiban kezdi „önálló életét”, az ásványvilágban. Itt még szó sincs finomanyagi testekről, ezek csak a fejlődés magasabb lépcsőin alakulnak ki. Az ásványi lét a magasabb szervezeti struktúrák építését készíti elő, ez egy meglehetősen hosszú, passzív, de nem kihagyható állapot. Minél bonyolultabbá válik a szervezet, amit a dzsivátma (nevezzük monádnak) az anyagvilágban való haladásával felépít magának, annál bonyolultabbak a körülmények is, amik segítik előrehaladását. Az ásványvilág a maga fizikumával a szunnyadás időszaka, a fejlődés a növényvilágban kezd érzékelhető méretet és formákat ölteni. A növényeknek még nincs lelkük, bár az alsóbb asztrális működés kezdeményei már megmutatkoznak rajtuk; éreznek bizonyos fájdalmakat, félelmeket, emóciókat képesek felfogni. A növényvilág elhagyásával markánsabbá válik az asztráltest és először a csoportlélek alakul ki a hasonló – immár állati - egyedek csoportjában. A haladóbbak individualizációjával egyre inkább csökken a csoport nagysága és végül a monád egyéni lélekkel s a három emberi testtel megkezdíti azt a sorozatot, ami az emberi fejlődést foglalja magában; az újjászületések általi változatos életek abszolválását.

A három emberi test az általunk „test”-nek nevezett fizikai, amivel az ember általában azonosítja magát, az asztrális, és a mentáltest. A fizikai test két részből áll; a durva fizikai testből, ami a hús-vér-csont-ideg...stb halmazát jelenti, valamint az étertestből, ami egy energiahalmaz, és magába foglalja, valamint működteti a fizikai testet. Ezt lehet is látni, ha az ember ellazított szemekkel néz a másokra (kb egy-két centis világosabb kontúr a test körül). Az asztráltest egy (az azt látók elmondása szerint) egy villódzó, változó külsejű burok, amiben az ösztönök, érzések és az érzelmek kapnak helyet, a mentáltest pedig egy többékevésbé szürkés-fehéres gömbforma, ami a mentális, vagyis gondolati tartalmakat foglalja magába. Az ember komplex egészként működik, tehát ezeknek a tartományoknak az ingereire is képes reagálni úgy, ahogy a fizikai test is a fizikai, illetve kémiai természetű ingereket veszi, de csak másodlagosan (a nem fizikai testeken keresztül) tudja a másfajta hatásokat észlelni. Az asztrál- és mentáltest a finomanyagi világok finomanyagi természetű ingereire érzékeny és befolyásolja ezáltal működésünket, mégha ennek általában nem is vagyunk tudatában. Ezek a finomanyagi hatások többfélék lehetnek, az egyszerűbb energitermészetűektől kezdve (ilyen például a reiki) az elementálokön keresztül az ezen világokat lakó más lények okozta behatásokig.

Két fogalmat kell még tisztáznunk; a reinkarnációt és a karmát.

A reinkarnáció szó szerint újra testetöltést jelent és az egyik nagy, a világot mozgató törvény, a periodicitás egyik megnyilvánulása. A periodicitás azért nagy törvény, mert egyike a világ alap-építőköveinek. Minden periodikus alapokon épül fel, kezdve a világ léténemlétén, a természet körforgásainak változatos egyhangúságán át az egyéni analógiáig; testek születnek, elmúlnak, majd újra születnek és újra elmúlnak. Mindenben megnyilvánul egy lassan változó periódus, ami lényegében megad egy állandó sémát, amire újra meg újra egy az előzőhöz hasonló, de mégsem ugyanaz a felépítmény kerül. Ez a mégsem ugyanaz az a „pici” többlet, ami miatt értelme van az egésznek; ez ugyanis a fejlődés. Minden fejlődik, vagy lassan, vagy gyorsan, de az egyszerűbből a bonyolultabb, illetve a fejlettebb felé halad. Ennek a fejlődésnek az egyik nagy keretesköze a reinkarnáció, ami a legközelebbi előadás témája lesz

Minket ma az a mechanizmus érdekel, aminek a vezérlésével ez a periodikus folyamat - mint egy önfenntartó rendszer - végbe megy. Ez a vezérlés a karma.

A karma szó cselekedetet jelent és az akció-reakció törvényét jelenti, persze kozmikus méretben (figyeljük meg: itt is analógia van a kis és a nagy rendszerek között). A törvény alapja az, hogy minden hatásra érkezik egy ellenhatás, minden tettnek van egy eredménye, bármilyen cselekedetre következik egy azonos nagyságú és töltésű ellen-cselekedet. Voltaképpen nincs ebben semmi csodálatos, ha egy picit is belegondolunk, hogy a világ - bármilyen nagy is - de véges, mind időben, mind anyagban és energiában. Egyszer, a „teremtéskor” a Parabrahman megnyilvánul egy bizonyos mennyiséggel, amiből az egész rendszer gazdálkodik az egész ciklus alatt. Bármilyen kimozdulás bármely irányba a rendszeren belül marad és kifelé semmi nem változik. Igaz, nincs is „kifelé”, mert a rendszer zárt (egy Istennek egyszerre csak egy teremtése van), tehát minden erőt követ egy ellenerő, ezáltal az eredő nulla lesz. Visszatérve a karmára: minden cselekedet szül egy másikat, minden okot követ egy okozat. Ha feltételezzük, hogy a rendszer igazságos - már pedig semmi okunk nincs az ellenkezőjét (tudniillik hogy Isten nem igazságos) feltételezni - akkor teljességgel elfogadható, hogy minden cselekvésnek van egy azzal arányos következménye. Ezeket a következményeket a vizsgált személyre, csoportra, vagy rendszerre vonatkoztatva nevezzük karmának. A karma tehát egy cselekedet esszenciája, amiben egy a cselekedetre és az elindítóra jellemző információ (töltés) van.

Formáit tekintve megkülönböztetünk egyéni-, csoport- és kozmikus karmát. Az egyéni karma egy bizonyos személy cselekedeteinek a következménye, ami természetesen szorosan összefügg más egyének cselekedeteivel, hiszen az emberek közötti érintkezés egy közös felületen megy végbe. Így kialakulnak mindenkinek karmák, de ezek ugyanakkor a másik résztvevőre vonatkozó jellemzőket is hordoznak, tehát egy személyhez kötött tartalom is megjelenik a cselekvés általános tartalma mellett. Ezekből a személyre szabott kötődésekből jönnek aztán létre olyan karmikus kötelékek, amik több testetöltésen átívelően is összekapcsolják bizonyos emberek sorsát. Amikor a karmáról és a karmikus kapcsolatokról szó esik, nem megkerülhető az a kérdés; ha valamit teszek valakinek, akkor ez hogyan jelentkezik a karmában? Vegyünk egy példát: ha valakit megölök, akkor az is meg fog engem valamikor ölni?

Az ezeket a folyamatokat látók megfigyelései szerint nem kizárólagos az ilyesfajta direkt megfeleltetés. A karma hordoz egy tartalmi és egy irányjellegét, tehát a cselekedet kétféle oszlik: egyrészt fenti példánkban egy erőszakos (vagy kevésbé erőszakos, alattomos, gyengéd, ... akármilyen) életellenes aktusra, másrészt egy személy-személy kapcsolatra. Ennek a visszahatása is ennek megfelelően jelentkezik, és nem feltétlenül egyidőben: az élet elleni cselekedet is visszatér valamikor, valamilyen formában (nem biztos, hogy egy ugyanolyan gyilkosság formájában, de a töltés azonos nagyságrendű és kihatású okozatot fog eredm-

nyezni, mint amilyen az ok volt) és természetesen a cselekedet kontaktusrésze is visszatér, az érzelmi tartalmával egyetemben, az illető személyre vonatkozóan. Ezért vannak olyan esetek, amikor az ember az első pillanattól kezdve fél valakitől, holott nem tud róla semmit... magasabb testjeink töltései „emlékeznek” ilyenkor ...

Az már az előzőleg elmondottakból egyenesen következik, hogy egy kellően nagy csoportban igen sok összefonódás jön létre, tehát a csoport tagjainak sok hasonló karmikus kapcsolódása támad. Sok mindent csinálnak együtt, szüleikkel, gyermekeikkel, azonos milliót alakítanak ki maguk körül, szóval egy nagy, aránylag jól körvonalazható konglomerátumot – törzset, nemzetséget, nemzetet képeznek. Az ő közös karmájuk, ami független az egyes ember saját kis karmáitól, a csoportkarma. Ez azokból a cselekedetekből képződik, amit a csoport közösen „követ el”, tehát nem az egyes egyes személyes döntése, hanem például egy törvény előírásai alapján (háborúban való részvétel, gyarmatosítás, államvallás). A népek esetében lehet igazán markánsan megfigyelni a csoportkarma működését: vannak népek, amiknek minden sikerül egy ideig, majd ahogy növekszik a közösségellenes megnyilvánulások száma, úgy kezd egyre jobban széthullani a kezdetben erős és egységes rendszer. Hol belső erők, hol külső támadások által térnek vissza az útjukra bocsátott nagy megrázkódtatások (eredményei) és lerombolják a birodalmakat. Erre van bőven példa a történelemben, gondoljunk csak Rómára, Egyiptomra, Görögországra. Érdekes, ahogy a csoportkarma „letudása” után a fizikai síkon megnyilvánul a változás: az addig oly nagy-szerű nép néhány nemzedék alatt teljesen elsilányul és jelentéktelenné válik. Kimentek belőle ugyanis azok a lelkek, akik az addigi periódusban ebben a játszmában részt vettek, de a testek reprodukálása folyik tovább és olyan lelkek érkeznek, akik már nem az eltávozott „nagy csapat”, hanem egy másik, alacsonyabb fejlődési szinten álló csoport tagjai.

Ugyanezen analógia alapján épül fel a kozmikus, vagy más néven rendszerkarma is, ami egy nagyon nagy rendszer – bolygótól a naprendszereken át a teremtett világig – karmáját jelenti. Ami az anyagi világban megtestesül, annak van karmája és ezáltal van feladata is. Az egész világegyetemnek van feladata, amit ugyanúgy végre kell hajtania, mint a legkisebb amőbában megbújó szikrának; ez a fejlődés útjának végigjárása. Mivel Isten megnyilvánulása ciklikus (Bráhma lélekzete), nyilvánvaló, hogy minden megtestesülésnek vannak indító és végső tartalmai, amik ugyanúgy karmajelleget hordoznak, mint a többi cselekedetek vonzatai.

Elmondhatjuk: amink van, az két formában létezik; egyszer az isteni szikrában megbúvó lehetőségként (illetve karmaként), ami tartalmaz mindent, de csak mint esélyt illetve rezervált tanulási alkalmat, másrészt pedig ott vannak azok a tartalmaink, amiket az életek során összegyűjtöttünk és amik végső soron a kauzáltestben landolnak. Miket is gyűjtöttünk össze? Az asztráltestben akkumulálódtak az ösztönökön felül az érzések és érzelmek, amik fokozatosan alakulnak át jellemvonásokká és karakterünkbe épülnek be. Ezt fontos megjegyezni, mert általános tévhit, hogy az ember minden testetöltéssel csak jobbra válhat. Ez nagy vonalakban igaz is lehet, ha az össz-eredményt nézzük, de az ördög mindig a részletekben bújik meg. az az asztrál- és mentáltest, amit egy új inkarnáció kezdetén felépítünk, az addig összegyűjtött tartalmainkat használja építőanyagként.

Nézzük meg tüzetesebben ezeket a tartalmakat. Alapként el kell fogadnunk, hogy az egész felépítmény azon az alapon nyugszik, miszerint semmit nem kapunk ingyen. Csak azzal rendelkezünk, ami bekerült a rendszerünkbe. Gyakori tévhit, miszerint „...majd odaát jobb lesz, majd ott már megértem, majd odaát már képes leszek rá...”. Nos, ez nem megy... abból kiindulva, hogy minden anyagi, illetve energia – mondjuk azt; töltéstermészetű – testjeinkben kialakul egy állandóan változó, de szigorú kölcsönhatások útján működő rendszer. Ha a fizikai testet nézzük, ez a test áll egy hordozó, egy felépítményi, egy ellátó és kivite-

lező rendszerből; úgy mint csontozat, hús illetve a belső szervek, nyirok- és vérellátó hálózat, valamint az izomzat az idegrendszerrel. Ha ebben a rendszerben valami nem kielégítően működik, akkor a rendszer teljesítőképessége romlik, például ha a lábam nem kap elég vért, akkor elzsibbad, rosszabb esetben el is hal, vagy ha elszorítják a torkomat, akkor megfulladok, mert nem jut be a szervezetbe levegő. Ha a vérellátó rendszerben levegőbuborékok jelennek meg, akkor az embóliát okoz... stb.

Mivel a fizikai test felépítése megfeleltethető a magasabb síkú működéseknek - tehát a szervekben nyomon követhető a két magasabb test állapotváltozása (nagyon jó példákat ír R. Dahlke: „A lélek nyelve a betegség” c. könyvében), ez feltételezi, hogy a magasabb testekben is folyamatok játszódnak le és ezek befolyásolják a fizikai működést. Ez eddig köztudott... ha viszont továbbgondoljuk, akkor az a legnyilvánvalóbb, hogy legelőször nem a fizikai fog változni, hanem a mentális, utána meg az asztrális és csak a legvégén a fizikai. Tehát először mentális, illetve asztrális szinten indul el egy folyamat, ami aztán a fizikai világban valamilyen módon megjelenik. A kettőt csak elméletben könnyű megkülönböztetni egymástól, mert az ember hajlamos arra, hogy ne kezelje külön az érzelmi és gondolati szférákat, ugyanis egész működésünket érzések, érzelmek és gondolatok hatják át. Gondot csak az okoz, amikor elemezni akarjuk, hogy mi van előbb; a tyúk, vagy a tojás? Azért gondolunk valamire, mert egy érzés beindított egy mechanizmust, vagy magától, tisztán mentális indíttatásból, egy gondolkodási folyamat eredményeképpen keletkezett az a gondolat...?

Ha tehát magasabb síkon olyan elemek kerülnek a rendszerbe, amik az optimális működését nem teszik lehetővé, akkor fizikai síkon sem remélhetünk csodát. Ha egy meglévő, kidolgozott jó tulajdonságunk ellenére cselekszünk, akkor ez vissza fog hatni és lerontja a már megszerzett tulajdonságot valami függelékkel (ami először csak egy töltés, de meg is erősödhet, ha rendszeresen kap utánpótlást, és modifikálhatja az illető tulajdonságot).

Az emberek nagy többségére elmondhatjuk, hogy ösztönlény. Ez eléggé degradálóan hangzik, de nem pejoratív értelemben kell érteni. Az ösztönök alapvető programok, melyek a test(ek) fennmaradásának és reprodukciójának automatizmusáért felelősek, így általában csak nagyobb nehézségek árán lehet működésüket hatástalanítani. Például az ember képtelen arra, hogy pusztá kézzel megfojtja magát, vagy ne vegyen lélekzetet. Ugyanilyen ösztöni vezérlésű a fajfenntartási indíttatás is, hiszen valahogy gondoskodni kell arról, hogy mindig legyen elegendő utánpótlás a leszületni-vágyó lelkek számára. Azért vannak gyerekeink, hogy majd nekik is legyenek és mindig legyen új és alkalmas test, amibe újjászülhetünk ☺ (persze, ez csak nagy leegyszerűsítése a dolgoknak, ide még visszatérünk). Tehát az ösztönök vezérlik az emberek nagy többségét. Szinte minden tevékenységet vissza lehet vezetni a szexuális- és/vagy az életösztön valamely megnyilvánulására. Miért dolgoznak az emberek? Ételért, italért, fedélért, párért, gyermekért... majd amikor ezek már megvannak, akkor kezdik előről, más formában, más oldalról, más megközelítésben, de lényegében mindig ugyanarról szól a játék: a hatalom, a vagyon mind a fizikai létben való meggyökereszés mélységét és többszörös bebiztosítását célozza meg.

Persze, az asztrális tartalmaknak csak a legalja az ösztönszintű vezérlés, az ennél finomabb szabályzók az érzések és az érzelmek. Ezek már nem eleve beépítettek, ezeket meg kell szerezni, életek, tapasztalások hosszú során át. Az ember alapvetően ösztönösen cselekszik, de egy idő után rájön, hogy nincs egyedül a világon. Ez evidenciának tűnik, pedig nem az: ha megnézzük a környezetünket, biztos találunk benne néhány olyan egyént, aki soha senkire nincs tekintettel, mindig csak a saját érdekét (esetleg a legszűkebb családi, vagy baráti kör érdekeit) tartja szem előtt. Ez is természetes stációja a fejlődésnek, hiszen a távolugró sem képes egyből világcúcsot ugrani, hanem először csak kis helyi versenyeket

nyer meg, majd megyei bajnokságot, aztán országosat, míg eljut a világversenyekre. Az érzéseket is fokozatosan alakítja ki az ember, ahogy a durva asztrális anyag mellett felszaporodik a finomabb és egyre jobban befolyáshoz jut a működés vezérlésében. Az érzések finomított fajtája az érzelmek nagy csoportja, ami már nagyon messzire kerül az ösztönszint önzésétől, bár természetesen szoros rokonságban van vele (ezek a szint legdurvább és legfinomabb anyagai). Ezekből épül fel tehát az asztrál- vagy másképp érzelmi test, ami a kezdetlegesebből a bonyolultig megszerveződve éppúgy működési sémáknak van alávetve, mint a fizikai test. A dolgot komplikálja, erre a működésünkre nem figyelünk annyira, mint fizikai testünk jólétére, vagy esetleges anomáliáira. Pedig azok a tulajdonságaink, amikre büszkék vagyunk, vagy éppenséggel szégyelljük őket, jórészt asztrális – tehát érzés/érzelmi szintűek. Ilyenekre gondolok – persze, a teljesség igénye nélkül – mint szorgalom, lustaság, kedvesség, barátságosság, mogorvaság, irigység, bosszúállás, bizalmatlanság, hazugság, zárkózottság, számító, alkalmazkodó attitűdök, bizonytalanság, nyíltság, bátorság, vidámság, magabiztosság, érzéketlenség, kitartás, makacsság, jóindulat, stb. Ezek a tulajdonságok szerettek, tehát kialakultak, és ami fontos: beépültek a működésünkbe! Meghatározzák reakcióinkat a világ ingereire, de még sokkal előbb beépültek jellemünkbe! Ha leegyszerűsítve akarunk fogalmazni, akkor azt mondhatjuk, hogy hiába halunk meg, asztrális és mentális tartalmaink a következő újjászületéskor onnan visznek tovább, ahol az előzőnél abbahagytuk. Utalnék itt Khalil Gibranra, aki a Próféta kertjében ezt így fogalmazza meg: „A halál semmin nem változtat, csak a maszkon, mely arcunkat elfedi.

Az erdész erdész marad, a paraszt meg paraszt. „

Mit viszünk még magunkkal? Félelmeket, elfojtásokat, blokkokat. Ezek is asztrális szintű tulajdonságok és megvan az a kellemetlen hatásuk, hogy egyrészt akkumulálódnak, másrészt nagyon érzékenyek vagyunk rájuk. Erősek. Képesek egy szerzett, amúgy kedvező tulajdonságunkat fölülmíni és hatástalanítani. A félelem megér egy külön misét; annyira erős hatású – szinte alapvető – tulajdonság, hogy majd' minden cselekedetünket és viselkedési sémánkat motiválja. Ha valaki jó mélyre leás, szinte mindennek az alján ott találja. Ebben a tárgyban van a buddhistáknak egy nagyon jó kis könyve, a Szatthipatana szútra - érdemes elolvasni. Az elfojtások részben már egy magasabb működési szinten vannak, mint a félelmek, mert ahhoz, hogy valaki valamit elfojtson, nem csak félelemalapú vezérlés kell, hanem mentális is. Fel kell ismerni hozzá (valamilyen szinten), hogy az ösztönös vezérlés nem kompatibilis a környezeti elvárásokkal és sok esetben káros visszahatásokat eredményez. Ettől a felismeréstől az ösztön hajtóereje nem lesz kisebb, de az illető visszafogja magát (önkorlátozást alkalmaz), hogy ne kerüljön konfliktushelyzetbe. Például gondoljunk bele, milyen udvariasan képesek az emberek viselkedni egy hivatalos vacsorán, holott az ösztön a legcsekélyebb éhségérzet esetén is azt diktálná, hogy már tömjé is magába az illető az ételt. Ugyanez a séma alkalmazható a két nem egymással való viszonyára és érintkezésére, ennek szélsőséges – ösztönvezérelt – formáinak elképzelését mindenkinek a fantáziájára bízom. Az ilyen visszafojtások esetén persze feszültség keletkezik az emberben, mert hisz a megszokott, illetve kívánt sémája ellenében cselekszik és máris keletkezett egy blokk. A blokk egy olyan energiacsomag, ami gubancos... elzárja a normális haladási irányt és ezáltal zavart hoz létre a rendszer működésében. Tehát hiába értünk meg valamit (mentális szinten, tehát az elme eszközeivel), ha asztrális berendezkedésünk (felépítésünk) megakadályoz az ésszerű alkalmazásában. Vegyük a dohányzás példáját: mindenki tudja, hogy káros, rákot, meg egyéb betegségeket okoz. Mégis, csak nagyon kevesen képesek abbahagyni. Jó, lehet erre mondani, hogy közrejátszanak a fizikai függőséget okozó kémiai összetevők, a nikotin beépülése a szervezet napi működésébe. A kutatások szerint viszont a nikotin működéséhez szükséges dózisa három hét alatt kiürül, az emberek nagyobb része

meg utána is szenved a cigaretta hiányától... ☹. Miről van szó? A vágy megmaradt, a szokás kényszere megmaradt és hiába vagyunk mentálisan túl a rossz szokáson, asztrálisan nem tudunk tőle szabadulni. Vagy nézzünk egy tisztán blokkvezérelt, asztrális és mentális esetet: mindenki látott már meztelen embert, mindkét nembelit. Mégis, a legnagyobb nyári hőség idején sem jutna senkinek eszébe ruha nélkül feküdni ki napozni a Városliget fűvére, ugyanakkor egy tengerparti fürdőhelyen, vagy Délegyházán esetleg gátlások nélkül megteszi. Miről is van itt szó? Nem újság senkinek a meztelen test látványa, de a bennünk lévő gátlás (blokk), jelen esetben beültetett leszábályzás megakadályozza, hogy az elme logikája szerint +35⁰ C-nál pucéran sétáljunk az utcán, holott az ember legszívesebben a bőrét is levinné. Maradjunk még kicsit a blokkoknál. Ezeket ugyanúgy cipeljük magunkkal, mint bármi mást, amit megszereztünk. Voltaképpen a blokk is egy tulajdonság, csak épp a legtöbb esetben nincs nevesítve, mert túl komplexen jelenik meg ahhoz, hogy nyilvánvaló legyen. Mindenesetre telve vagyunk blokkokkal és cselekedeteink attól függenek, hogy éppen milyen blokk hatása alatt állunk. Olyasmi ez, mint egy bonyolult kötélhúzó verseny: a bennünk lévő tartalmak bizonyos irányokba igyekeznek elmozdítani minket, közben hol erősítik, hol meg kioltják egymást. Nem igazán tudunk mit kezdeni velük, hiszen mélyen belénk vannak épülve és személyiségünk részének fogadjuk el legtöbbjüket: „én” bátortalan, vagy határozatlan vagyok, nem tudok vért látni, vagy nem bírom, ha kiabálnak velem... mindenki megtalálhatja magában, mi az, ami a legjobban kihozza a béketúrásból. Blokkvezérlésünk mutatkozik meg szokásainkban is; vannak szituációk, amiket mindig egyformán kezelünk, és erre azt mondjuk; „én ezt így szoktam”. Miért szoktam így? Mert ez kelti a legkevesebb feszültséget bennem. Innen aztán az ember meg is nyugszik, mert a szokás sok esetben felmentést ad a további gondolkodás alól. Nem kell vele külön foglalkozni... pedig csak egy jól fejlett blokk az alapja, ami egy bizonyos cselekvési sémában tart bennünket. Amíg ezeket a blokkokat ki nem tudjuk oldani, addig minden cselekedetünk kényszeres lesz. A blokkoldásra vannak különböző technikák, kezdve a rebirthingtől a reikin át a szellemtudomány módszereiig.

Ennek egyébként az a távolabbra mutató jelentősége, hogy azonos típusú cselekedetek azonos típusú karmákat fognak eredményezni... ☹. Ha valakiben feszültséget keltenek a gyerekek és mindig kiabál velük, akkor egyrészt mélyebbre tapossa a „gyerekekkel kiabálok” vályút, másrészt – a karma természete folytán – olyan szituációban születik újjá, hogy megtapasztalja a gyerekekkel való kiabálás kellemetlen következményeit, miáltal egyrészt szenved tőle, másrészt újabb megerősítést kap az a szituáció, hogy a „gyerekekkel mindig kiabálnak”. Circus viciosus... ebből a körből csak a tudatosság növekedésével lehet kilépni.

Mi által mennek végbe ezek a folyamatok? Természetesen töltések által. Nevezhetnénk ezt a valamit szellemanyagnak is, mert voltaképpen nincs túl nagy különbség a kettő között, de a töltést egyszerűbb elképzelni.

A régi indiaiak a tulajdonságokat (minőségeket) nagyon leegyszerűsítve, ún. GÚNA-val jelölték. Három alap-gúnát különböztettek meg, a tamasz (tehetetlenség, szunnyadás), a radzsasz (rendezetlen mozgás) és a szattva (harmonikus egyensúly), az összes többi tulajdonságot e három különféle arányú keverékére vezették vissza. A legkezdetlegesebb tulajdonság a tehetetlen szunnyadás, a kívánt végcél a tökéletes harmonikus kiegyensúlyozottság. A kettő között a dinamizmus képezi az összekötő elemet. Persze, ez csak így elmondva hat ennyire egyszerűnek, hiszen a két végpont között rengeteg variáció létezik. Amit meg kell értenünk (ha ezt a modellt akarjuk segítségül hívni): ezek a tulajdonságok, illetve a keverékek nem elméleti, hanem nagyon is létező anyagi, illetve tetszés szerint energetikai faktork, amik létrejönnek, és befolyásolják az ember – a teljes, tehát három testből álló ember

– működését. Bármely tulajdonság olyan, mint egy gyógyszer; serkent, vagy gátol bizonyos tevékenységeket, működési, gondolkodási, vagy érzelmi programot és terelgeti az embert bizonyos irányba. Nem igazán lehet számba venni, mennyi és miféle hatások ezek, hiszen személyre szabottan alakultak ki és szoros összefüggésben vannak a kiváltó okokkal is. Mindazonáltal vannak nagyobb csoportok, amik minden embernél beazonosíthatóak, mert azonos körülmények váltották ki őket azonos, vagy majdnem azonos pályát befutott embereknél, ezek az asztrálszint félelmei, vágyai, és az ösztöni megnyilvánulások, valamint a mentális kvalitások, amiket a gondolati szféra fejlettsége határoz meg; erre is van egy halom jelző, amivel a mentális tartalmakat le lehet írni: intelligencia, értelem, okosság, butaság, szellemesség, logika, kreativitás, fogékonyság, irányítóképesség, következetesség, meghatározó, szintetizáló, együttérző, racionális, innovatív, analitikus, absztrakt, intuitív, lényeglátó, belátó alkat... biztos lehetne még folytatni. Mindezek a töltések összességükben alkotják azt a rendszert, ami a személyiség tartalmait megadja. Azt mondják (nagyon helyesen), hogy az ember mindig változik, hát persze hogy a tartalmai sem maradnak állandóak, mikor folyamatos energiamozgások zajlanak minden szinten, minden ingerre, legyen az külső, vagy belső. Ez egy ördögi kör, mert amíg tele vagyunk töltésekkel, addig azok motiválják minden cselekedetünket és ezért a cselekedetek magukon viselik a ránk jellemző mintázatot. Nem lesznek tiszták és elvonatkoztatottak, és új karmákat fognak okozni. A töltéseket meg kell szüntetni. Ezért keresik keleten az ürességet. Nem a semmire vágnak, hanem a káros töltésektől mentes létre, ahol lehet úgy létezni, hogy maga az elvont lét (isten) a cél, nem pedig valamilyen vágy, érzelem, vagy gondolat beteljesítése. Mindazonáltal a megszüntetés nem elnyomást, elfojtást jelent. Az ezt látók egybehangzó állítása, de az általunk is ismert fizikai törvények szerint is a töltéseket ki kell sütni, a feszültségeket meg kell szüntetni, azaz az asztrális és mentális vágyakat ki kell élni. Ezt lehet kontroll nélkül, szabadjára engedve és ellenőrizve, fegyelmezetten végezni. Az előbbi a kezdetlegesebb forma, a primitív, vagy még vakon tévelygő, a másik meg az úton visszafelé elindult, önmagáért felelősséget viselő ember jellemzője. A világ egy nagy iskola, ahova járni kell. Lehet fogcsikorgatva járni és kellenetlenül tanulni nap mint nap, és lehet jó hozzáállással, érdeklődve, alaposan, kihasználva a rendelkezésünkre álló időt elsajátítani a tananyagot. Bizonyítványt úgyis csak akkor kapunk, ha teljesítettük a követelményeket. Meg kell próbálni mindent, hogy legyen róla tapasztalatunk, de nem kell leragadni semminél, mert csak a magunkkal cipelt ballaszt növekszik, amitől egyszer úgyis meg kell szabadulni. Annyit kell megjegyeznünk, hogy amíg aktív töltések, feszültségek vannak bennünk, addig nem nagyon tudunk előre haladni az igazi spirituális úton. Persze, nem kell elkeseredni; ez a stádium az út fontos része, mert minden érzelmi, vagy gondolati akadály leküzdésével fejlettebbé válnak eszközeink. Jól dolgozni pedig csak jó eszközzel lehet.

Az eszköz javítása az a feladat, amit a napi életben kell megtennünk. Tudomásul kell venni, hogy ez egy hosszú és fáradságos út, ahol nem fogják helyettünk elvégezni a munkát. Soha, senki. A mi tartalmainkat magunknak kell megszerezni, kialakítani és olyan állapotra formálni, hogy fejlődésünket szolgálják. Erre nem elég napi kétszer fél óra csendes meditáció, vagy hetente egyszer elmenni valami klubba, ahol az emberek jólnevelten mosolyognak mindenkire, és egymásnak ecsetelik, mennyire jutottak a helyesnek tartott, vagy divatos úton. Könnyű a világot „en gros” szeretni, sokkal nehezebb a részeges szomszédot. Lehetünk részvétellel az éhező bangladesiek iránt, nem sokat ér, ha itthon nem vagyunk képesek egy huszast adni a hajléktalannak. Sokszor nem vagyunk képesek...és épp ebben rejlik a napi feladat, amivel többet érünk el, mint a kényszeresen betartott félórás meditációkkal; ismerjük fel hiányosságainkat és minden pillanatban törekedjünk a jobbításra. Tudatosan kell figyelnünk arra, mi az, ami idegesít, taszít, vonz és általában – problémát okoz.

Meg kell találnunk a kulcsot önmagunkhoz, hogy ismerjük azt a szekeret, amin utazunk. Csak akkor tudjuk irányítani, ha értjük a működését. Csak akkor tudunk rajta kereket cserélni, ha tudjuk, hol vannak a csavarok, vagy pecek, amik rögzítik a kereket. Defektes kerekekkel döcögünk az úton, mert azt sem tudjuk, hogy milyen az ép kerékkel való utazás. Persze, ez nem könnyű feladat és ne is gondoljuk, hogy egyik napról a másikra képesek lennénk feldolgozni eddigi inkarnációink felgyülemlett salakját. Szerencsére nem is kell mindent egyszerre megoldani, mert mindig van egy viszonylagos újrakezdés.

A reinkarnáció működése a gyakorlatban

Az elmúlt előadás kapcsán kaptam olyan visszajelzést, miszerint valaki csalódott, mert a cím alapján azt várta, hogy pl. részletes technikákat fognak itt elmondani arról, hogy milyen módon történik a regresszió az előző életekbe, hogyan lehet abból összefüggéseket kiolvasni. Sajnálom, hogy csalódást okoztam – talán másnak is volt ez irányú hiányérzete – de ez most sem lesz másként; konkrét technikákat nem fogok ismertetni. Egyrészt azért, mert nem az én olvasatomban annak nem egy előadás keretei között van a helye, hanem tanfolyammal egybekötött gyakorlati foglalkozásokon, értő és tapasztalatot szerzett terapeuta irányítása és felügyelete mellett. Másrészt maga a téma nem korlátozható egy módszer ismertetésére és nem is kezelhető átfogóan egy regressziós visszavezetéssel. Az átlagos regressziós visszavezetés olyan, mintha valaki az alapján alkotna képet Mo.-ról, amit az elszuhanó InterCity ablakából lát. A regressziós visszavezetés nem azonos azzal a gyakorlattal, hogy leviszik a páciens alfába és rábízzák a fantáziájára, hogy mit lát! Voltam ilyen „visszavezetésen”; hát én annyi gazdag embert, meg szép és fiatal nőt az életben nem láttam... ☺ Mármint mindenki vagy gazdagnak és hatalmasnak, vagy gazdagnak és szépnek találta magát előző életében. Egy sem akadt, aki átlagember, vagy annál rosszabb lett volna...

Ezek a fantázia, illetve vágyaink játéka. Ha valaki elmúlt életeinek eseményeire kíváncsi, el kell menni egy komoly, tapasztalt, felelősségteljes látóhoz, és konkrét dologra rákérdezni. Bár nem igazán látom szükségét, hogy megtudjuk, milyen csirkefogásokat követtünk el előző életeinkben. Nem lenne hasznunkra a konkrét eseményről szóló információ, a hatása meg úgyis velünk van. Ami az összefüggések kiolvasását illeti; abból a kicsi szeletből, amit az ember lát(hatna), nem igazán lehet az egész megtett útra vonatkozó következtetéseket levonni. A karmák összességét és az egymáshoz, illetve mások karmáihoz való kapcsolódásukat meg amúgy is csak a Lipikák, illetve az egyes ember esetében nagyon magas szinten álló mesterek látják át.

A reinkarnáció nem más, mint az a folyamat, amikor a szellem új testet készít magának, hogy a fizikai síkon tudjon tevékenykedni. Ez a test (ami voltaképpen három), csak eszköz. A szellem nem azonos egyikkel sem, bár ezeknek a testeknek a finomanyagi összessége alkotja a lelket, ami egy-egy inkarnációban a szellem anyagi megtestesülése. Nézzük a reinkarnáció folyamatát, a halállal kezdve.

A fizikai test halála nem elmúlás, hanem az ember lényegi részeinek átmenete egy anyagi síkról a magasabbakra. Amit elhagyunk, az a fizikai sík. A fizikai test funkcióképességének megszűnésével az abba beburkolózt lélek megszabadul az anyag kötésétől és elhagyja a fizikai síkot. Lassan visszavonul egy köztes állapotba, ahol van még érzékelés a fizikai sík ingerei iránt, de már nincs eszköze válaszolni, reagálni rájuk. Először felbomlik a fizikai testtel való összeköttetés és az étertestbe burkolt lélek még „földközben” időz. Érzékenyebbek számára ilyenkor esetleg még látható is, mint áttetsző, fehéres alak, aki örzi levetett testének jellegzetes vonásait. A fizikai testtel maga mögött hagyja azt az eszközt, ami ebben a környezetben lehetővé tette, hogy cselekedjen, tapasztalatokat gyűjtsön és ál-

talában megnyilvánuljon. Amit összegyűjtött – az összes információ, emlék, tapasztalás, érzés, érzet, stb. - mind az asztrál- és mentáltestében kap helyet és vele együtt elhagyja a fizikai síkot. Pár hét után általában az étertest is felbomlik. (az étertest nem igazán önálló test, hanem inkább a sűrű fizikai test kapcsolataért a magasabb testekkel felelős, és itt kapnak helyet az energiaközpontok nem fizikális összetevői is).

A lélek eléri az asztrális sík alsó rétegét, a legdurvább szintet. Ez az ösztöni, primitív szféra az a bizonyos purgatórium, illetve pokol, amiről a vallások beszélnek. Mivel az „ember” asztrálteste az asztrális sík anyagaiból épül fel, lesznek benne minden nagyságú és finomságú asztrális összetevők, így általában olyanok is, amik ennek a síkrésznek az anyagával megegyeznek. Amíg ezek az összetevők el nem távoznak az asztráltestből, addig a lélek ezen a szintszakaszon marad. Ha nagyon sok összetevője köti ide, akkor addig marad, míg ezek mind el nem oszlanak. Miből is állnak ezek az összetevők? Hát az elmúlt élet érzéseiből és érzeteiből. Az egész asztrális érzésekből, érzetekből és érzelmekből épül fel. Minden, amit éreztünk elmúlt életünk folyamán, ezen a síkon kerül feldolgozásra, ami azt jelenti, hogy az érzetek, érzések és érzelmek lényege, rezüméje maradandó nyomot képez a visszahúzódó lélek finomabb összetevőiben és mint rejtett, de megszerzett tulajdonság-összetevő gazdagítja a maradandó lényt, minden testetöltésünket magába foglaló felsőbb Énünket.

Az asztrális sík elhagyása után a lélek mentálsíkra vonul vissza. Ez a gondolatok világa. Talán felesleges megemlíteni, de a gondolatok is anyagi részekből állnak. Minden gondolatnak van tömege és energiája, csak jelenlegi eszközeinkkel nem vagyunk képesek megmérni. Észlelni viszont tudjuk, ha képesek vagyunk magunkban egy kis csendet csinálni. Amikor megpróbálunk nem gondolni semmire, ez egy pár pillanatig menni fog, aztán észrevehetően megjelenik egy, vagy több gondolat. Van eleje, betölti az elmét és ha hagyjuk elmenni, akkor elkaphatjuk a végét is. Talán még a formáját is felfoghatjuk. A gondolatoknak formájuk van, töltésük és tartalmuk. Minél nagyobb egy gondolat energiája, annál több hasonló töltésű anyagot képes magához vonzani. Növekedni, erősödni fog, majd megtalálja az utat, hogy mind sűrűbb anyagi mezbe öltözve (asztrális kapcsolódás – vágy) valamilyen módon valóra váljon.

Tehát megérkezett a lélek a mentálsíkra és itt is végbemegy ugyanaz a folyamat, ami az asztrális síkon; leválnak belőle azok az anyagrészecskék, amik a sík anyagával azonosak. Ez persze egy bizonyos időt vesz igénybe, addig a lélek ezen a síkon marad. Ha sok anyagból állt a mentálteste, akkor sok időt fog eltölteni ezen a síkon, ha magasabb testjei jószereivel csak asztrális anyagból tevődtek össze, akkor csak keveset.

A mentálsík felső része – persze, ez az alsóbb/felsőbb csak illuzórikus, mivel itt anyagi minőségekről van szó – az ún. kauzálisík. Ez a sík köznapi nyelven a mennyország. Ez az otthon, igazi lényünk, az isteni szikra lakhelye. Itt tárolódik mindaz, amit inkarnációink során összegyűjtöttünk: ez a kincseskamra – meg a szikár, meztelen valóság; ennyink van... itt dologtalanok vagyunk, ez a kiindulópont, az abszolút pihenés helye. A kauzálisík az úgynevezett forma nélküli gondolatok világa, itt már csak ideák vannak, elvont fogalmak. Minden először idea-szinten fogalmazódik meg, erre rakódik rá a felépítmény. Ezen a helyen nincsenek már napi gondok, csak tapasztalatok és eredmények. Az Én-szikra látja elmúlt életeit és levonhatja a végső konklúziókat mindabból, amit eddig megtapasztalt.

A reinkarnáció tehát az ember maradandó részének új testbe költözése, és azt a célt szolgálja, hogy az előző élet tapasztalataival gazdagodott isteni szikra (a dzsivatma) új eszközökkel, kipihenten tudjon aktivizálódni és új tapasztalatokra szert tenni olyan körülmények között, amire a finomanyagi világban nincsen módja.

Nézzük meg, milyen felszereltséggel indul neki ez a kis szikra egy új inkarnációnak...? Három faktor határozza meg az új testetöltés paramétereit: belső, külső és független tényezők. A belső tényezők azok a tapasztalások, amiket az elmúlt élete során összegyűjtött. Minden, amit felszedett, valamilyen formában ott bújik benne. Lefoszlottak már a direkt emlékek, de megmarad a lenyomatuk a kauzáltestben eltárolt asztrális és mentális, valamint energetikai tartalmak formájában.

Másodszorra vehetjük azokat a hatásokat, amiket a világ felé produkált, a cselekedeteit, másokkal és a környezettel szembeni ténykedését. Elmúltak az események (csak az akasha őrzi meg a konkrét cselekedeteket), de visszamaradtak azok a karmikus kapcsolódások, amikről a múlt alkalommal volt szó.

Harmadszorra pedig van egy személytől független külső tényező, ami a testetöltés külső körülményeit rendeli az adott inkarnációhoz. Ez a külső tényező egy nem emberi fejlődési vonalon lévő faj, a Lipikák.

Nézzük először a belső tényezőket: mint már említettük, az összes cselekedetnek van egy bizonyos rezüméje, ami egy nagyon gazdag leveshez hasonlítható; mindenképp van benne egy kicsi, ami megadja a pillanatnyi állagát, ízét, hőmérsékletét. Vannak benne dolgok, amik erősítik, vannak, amik semlegesítik egymást, de benne vannak! Ez nagyon fontos! Amit megszereztünk, az bennünk van még akkor is, ha nem érezzük jelenlétét, mert esetleg egy másik hatás épp elnyomja., és működik akkor is, ha ezt a hatást nem vesszük észre, mert egy másik érzet erősebb. Tehát az az asztrális és mentális tartalom, amivel nekikezdünk egy új testetöltésnek, minden eddigi tapasztalásunk eredményét magába foglalja, mind asztrál- mind mentálszinten. Ezt a levest lehetetlen lenne leírni, mint ahogy senkinek sem lehet elmagyarázni egy étel ízét; mindenkinek egyéni leveze van, persze nagyobb közös jellemzőkkel: híg, sűrű, erős, sós, darabos, krémes... A szerzett tartalmaink is csak ilyen nagyjából csoportosításban ismertethetőek; arról vannak leírások, hogy miből várhatóan mi lesz, de ez annyiféle variációban képzelhető el, ahány ember csak van. Az asztrális oldalon vágyakból és a törekvésekből képességek lesznek, a sikerek lelkesedés, a siker hiánya érdektelenség formájában fog jelentkezni (itt is megfigyelhető a kettősség: a tartalomnak van egy minőségi és egy energetikai- töltésjellege). Mentálsíkon a megformált, kitartó gondolatok a jellemet alakítják (mind "jó", mind "rossz" irányban), a szellemi tapasztalat bölcsességgé válik, míg a fájdalmas tapasztalatok lelkiismeretként manifesztálódnak.

Ugyancsak adottságként visszük magunkkal az energetikai összetevőket, tehát a szokásokat, a blokkokat és a beidegződéseket, amint arról már volt szó. Külső tényezőként vesszük a karmák csoportjait; általános, legnagyobb keret a rendszer-, vagy kozmikus karma, ami azt szabja meg, hogy most épp melyik bolygón, milyen rendszer részeként inkarnálódunk. Ez eléggé távoli és ködös dolog, a mi szempontunkból csak mint adottság van jelentősége. Jobban húsba vágó a meglévő csoport- és egyéni karmáink összetétele és érettségi foka. Ami az összetételt illeti: a társadalmi keretek között nagyon sok csoporttal kerülünk karmikus kapcsolatba és gyűjtünk be ezáltal csoportkarmákat, kezdve az evezőpados lázadó társakkal szerzettől a bennszülöttek jó szándékú térítésén keresztül az EU csatlakozással okozottig. A csoportkarmákat nem látja át az átlagember, mert magasabb rálátást igényelnek mások – több csoport, nép - karmáira. Az egyéni karmákat kauzálszinten látja az ember (az egyes ember maradandó énje, természetesen). Tudja tehát, hogy valamely eseményből mi származott és még mi várható (ez persze nem jelent jövőbe látást, mert a mi-kéntje még rengeteg eshetőségtől függ.

Mi szerint áll még össze a csomag? Említettük, hogy vannak lappangó, érett és megnyilvánuló karmák. A lappangóval nem kell törődni, az majd egy távolabbi testetöltés nyűgje lesz, ami számításba jön, az az érett karma. Érett karma az, ami már nem vesz fel a cse-

lekményekből töltéseket, vagy a meglévő töltés elérte benne azt a szintet, hogy aktiválódjon (a mennyiségi változás átcsap minőségibe). Ezeket a karmákat felfoghatjuk súlyokként is, amikből úgy kell összeválogatni egy hátizsákra valót, hogy menni is lehessen vele, el is férjen a zsákban, ne rongálják egymást, és ne üssünk meg vele más járókelőket sem. Ez nyilván nem könnyű feladat, de nem is kell egyedül elvégezni. A leírások szerint az új testetöltés karmáit a Karma Urai, más néven a Lipikák – akik nem emberi lények, válogatják úgy össze a karmák hatalmas seregéből, hogy ne is legyen sétagalopp az előttünk álló testetöltés, de ne is rokkanjunk bele a feladatba. Bizonytal a fejlettebbeknek van beleszólásuk a dologba, elvégre a mi csomagunkról van szó, de nem hiszem, hogy teljes egészében ránk lenne bízva, hiszen akkor a „nemszeretem” karmákat, amiket a régmúltban termeltünk be (kegyetlenkedések, szadizmus, különféle „filiák” (tehát az alsó asztrál tombolásának következményei), csalárd viselkedés, hitszegés, áruulás, hatalommal történő visszaélések és hasonló gyarlóságok...) jobbára csak görgetnénk magunk előtt, vagy éppen egyszerre szeretnénk letudni, amit fejlettségi szintünk nem viselne el. Valahogy ezeket is le kell dolgozni, de nem szabad, hogy felboruljon az egyensúly – erre figyelnek a Lipikák. Egyidejűleg arról is gondoskodnak, hogy ezek a kiválasztott csomagok más leszületni készülő lelkek karmáival összhangban legyenek. Ezt a lélek nem képes egyedül megtenni, mert mások – gyakorlatilag az összes potenciálisan leszületésre alkalmas lélek – karmáit és azok összefüggéseit csak a Lipikák látják át. Feltétlenül fontos ugyanis, hogy az összhang minden résztvevőt előre vigyen, és ne haladja meg a lehetőségeiket, tehát ne kényszerüljön senki olyan helyzetbe, amit nem tud megoldani. Illetve ... vannak olyan helyzetek természetesen, amit az ember nem tud megoldani, mert nem is az a feladat, hogy megoldja, hanem hogy tanuljon belőle. Nagyjából ilyesmi az összes megmagyarázhatatlan sorscsapás és atrocitás, amit elszenvedünk. Ne feltételezzünk ebben semmilyen gonosz szándékot, vagy büntetést; a karma leginkább egy töltés, aminek ki kell sülnie. Úgy fog kisülni, ahogy a jellege megkívánja. Rossz tehát a kérdés: miért ver engem az Isten?! Isten nem foglalkozik az egyes teremtmények verésével, hanem rábízta a világ igazgatását a törvényekre.

A Lipikáknál tartottunk: ugyancsak az ő feladatuk a testetöltés konkrét korának és helyének meghatározása. Az eddigi tapasztalások szerint az inkarnációk az idő mentén haladnak, tehát az ember nem inkarnálódik egy már elmúlt korban, hanem a szellemi fejlettségtől függően 400 - 1200 évente következik el egy új testetöltés. Az, hogy hol és konkrétan mikor, már a karmikus állomány függvénye: itt bizony figyelembe kell venni minden lehetséges kombinációt, hogy a rendszer is haladjon előre, tehát ne csak az egyén karmái teljesüljenek, hanem a csoport(ok)é is, sőt az egész rendszer teljesítse a kijelölt feladatát. Az egyénre visszatérve: szintén nem saját döntés a konkrét fizikai helyszín és test kiválasztása, hiszen ehhez látni kell a (potenciális) szülők jellemzőit mind fizikai szinten (itt a konkrét fizikai test jellemzőire kell gondolni), mind érzelmi és szellemi tulajdonságok tekintetében. Itt kell tennünk egy picit kitérőt: más a fizikai ember és más az, aki inkarnálódik. A földi evolúció kitermelte az emberszabású főemlősöket, és ezen belül egy fejlődési vonal az embert. Ez a lény egy olyan állat, ami fejlett ösztöni vezérléssel és mentális tevékenységre való képességgel rendelkezik. A fejlett ösztöni vezérlés minden állatban megvan, a mentalitásra való hajlam nem. Az emberszabású főemlöst a benne dolgozó szellem teszi emberré. Minél jobban képes az ember úrrá lenni ösztöntermészetén, annál hasznosabb eszköze az az állat, amiben tevékenykedik. Ha nincs mentális tevékenység, vagy csak alacsony szintű, akkor az illető egyed – bár látszólag ember, hiszen beszél, jár-ke, eszközt használ – alig több egy csimpánznál, aki éli az ösztönvilágát, zabál, szaporodik, gyűjtöget, hogy legyen mit enni és a nősténynek vetni, hogy az ne menjen más hím után.

Más oldalról nézve: a fizikai test egy rendszer, ami alrendszerekből épül fel, egészen sejtszintig. Egyes kutatások szerint a sejtek világa a teremtés egyik különálló ága, tehát pont olyan teljes világ, mint a miénk. Itt is előjön az analógia törvénye; a kis rendszerek nagyobbakká állnak össze és saját életük egy nagyobb élet részévé válik, miáltal a nagyobb élet cselekedetei náluk rendszerkarmaként épülnek be. Ugyanígy vesz részt az emberiség az egész bioszférával egyetemben a Föld életében és karmikus útjának teljesítésében.

Visszatérve a fizikai testhez, amivel megszületünk: ez voltaképpen egy gép, amit egy bonyolult építési minta – gének, kromoszómák - alapján elementálok raknak össze. Beleépítik mindazokat a jellemzőket, amik egyrészt szülői oldalról jönnek (örökletes tényezők), másrészt az energetikai struktúrát, ami adódik az inkarnációra „szabott” energiamennyiségből, valamint az eddig felhalmozott gátlásokból, félelmekből és blokkokból.

A testfelépítés durva tükröződése a magasabb testekben foglalt tartalmaknak: ha a magasabb testek kidolgozatlanok, a fizikai test is tükrözni fogja ezt vagy a funkcionalitás hibái (satnyaság, betegségre való hajlamok), vagy fizikális elnagyoltság által. Mindazonáltal ezen a téren nem lehet ex chatetra kőbe vésni dolgokat, mert rengeteg dolog határozza meg a szülők kiválasztását és az egész fizikai felépítést, de például a primitívség jegyei mindenki által könnyen felismerhetőek.

Nem említettük még a konkrét családi körülményeket, ahova a lélek leszületik. Nagy általánosságban olyan szülőkhöz fog a lélek leszületni, akik a legtöbb segítséget tudják neki nyújtani ahhoz, hogy teljesítse életfeladatát. Ebbe belejátszhatnak a csoport karma és az egyéni karma kötődésein túl az elmúlt élet „érdemei” is: ha valaki segítőkész és pozitív volt, akkor olyan környezetbe kerül, ahol ezt a tendenciát erősíteni tudja, és fizikai javakban is visszakap abból, amit előző életében másoknak juttatott (ezért van benne a nagy válásokban a kötelező adakozás parancsa), ha önző és csak magára gondoló volt, akkor ez a tulajdonság fogja a születési helyet meghatározni – szegény, nélkülözésekkel teli életkörülmények döbbszentik rá arra, mennyire jó kérés nélkül kapni, ha az ember rászorul.

A reinkarnáció a kauzáltestből indul ki: a maradandó Én készít magának egy újabb eszközt, amivel ismét anyagi környezetben gyűjthet tapasztalatot és nem utolsó sorban törlesztheti meglévő karmikus adósságait (illetve szerezhethet újabb karmákat). Ez voltaképpen egy kényszer is, mert a teremtés (az Élet) nagy játékában mindenkinek részt kell vennie, míg ezt a szintet meg nem haladja.

A kauzál-én először mentáltestet készít és ehhez felhasználja azokat a képességeket, készségeket, amit az előző inkarnációkból összegyűjtött, valamint befogadja azokat a vele rokon töltésű alrendszereket, amiket maga köré vonz. Ezek a szint gondolatformái és elementáljai, amik a testen belül egséges rendszerben működnek, de azért nem adják fel saját irányultságukat sem. Emiatt jutnak eszünkbe néha teljesen elképesztő gondolatok; ahogy az elme fénye egy ilyen gondolatformára vetül, az hirtelen megjelenik és teret kap a tudatban. Nem kell tehát büntudatot éreznünk egy-egy „piszkos” gondolatunk miatt – nem ok nélkül van velünk, de még nem ok arra, hogy gazembernek, vagy elmebetegnek véljük magunkat. A mentáltestben halmozódnak fel ezen felül az elmúlt életekből származó és most aktivizálódó képességek; az ügyesség, a készség valami iránt, a szellemi kvalitások, intelligencia, és effélék. A új mentáltest fejlettségét mindaz határozza meg, ami az elmúlt életek alatt összegyűlt; hozott anyagból építkezünk. Amit nem fejlesztettünk ki, vagy csak érintőlegesen foglalkoztunk vele, az nincs meg, az nem lesz benne. Amit sok inkarnáció óta fejlesztgettünk, az „ösztönös tehetség”-ként fog a felszínre törni („született” nyelvzszenik, zenészek, művészek, ... stb).

A mentáltest elkészülte után következik az asztráltest, az analógia ugyanaz, mint a mentáltestnél; ide épülnek be mindazon emocionális alkotók, amiket az Én eleddig összegyűjtött

– illetve ezek eredői és minden olyan elem a szint (asztrálszint) anyagából, ami a belépülő kvalitásokhoz vonzódik. Asztrális tartalmainkat összefoglalva emberi – erkölcsi – konstitúciónak, habitusnak, természetnek lehetne nevezni. Ebben a testünkben rögzülnek a hajlamok, az érzelmi kvalitások, a „lelki” tulajdonságok, mint vérmeérséklet, erkölcs, empátia, valamint az alapvető működési sémákat vezénylő ösztönök. Itt is attól függ a test milyensége, hogy az elmúlt inkarnációk alatt milyen szinten sikerült finomítani ösztöni működésünket; aki teljesen az ösztöneitől hajtva csak a testi, illetve altesti örömeket hajhászta, az a következő inkarnációban is olyan asztráltesttel kénytelen működni, ami őt ebbe az irányba igyekszik elvinni. Ez persze nem rossz dolog, csak épp spirituális értelemben stagnálás... nem az a dolgunk, hogy egész életünkben a hasunkat tömjük és szaporodjunk (vagy legalábbis a módját gyakoroljuk...☺) – ez az állati lét jellemzője.

Ez a két test az, amit hoztunk magunkkal, de van még egy finomanyagi testünk; az étertest. Ennek az elkészítése és megtervezése nem függ a mi hozott anyagunktól, illetve indirekt összefüggés van: az étertest közvetlenül a fizikainak finomanyagi mintája és energiaraktára. A leszületés körülményeit döntően meghatározó Lipikák adják meg a paramétereit, amikor eldöntik, hogy az adott inkarnáció hol, mikor, milyen szülők közreműködésével és milyen energiatartalommal fog elkezdődni (ez a test tárolja azt a „csomag” életenergiát, ami biztosítja az illető inkarnáció +”töltését”). Ugyancsak ez a test tárolja a blokkokat is. Ezek tartalmazzák mindazon töltéseket, amik egy-egy tulajdonságunk kifejeződésre jutását a fizikai síkon lehetővé teszik, vagy kényszer, vagy gátlás formájában. Voltaképpen mindegyik feszültséggel manipulál: az ember egy feszültségekkel teli rendszer, és mindig megpróbál a legkisebb feszültség irányába elmozdulni. Ennek azért van nagy jelentősége, mert a feszültség-alapú kényszervezérlés sokkal jobban képes befolyásolni mindennapjaink történéseit, mint egy külső körülmény. Létrejön tehát egy olyan kötélhúzásos helyzet, amiben mindig valami felülkerekedik bennünk, de nem mindig az, amit szeretnénk, vagy ami logikus lenne. Ahogy a szél belekapaszkodik a nagykabátba és elhúzza az utcán, úgy viheti el az embert egy indulat, egy rosszul kezelt gondolat, vagy egy feltörő félelem. Ilyen esetekben általában durvábbik anyag minősége kerekedik felül, azaz az értelmet felülírja az érzelem, az érzelmet meg háttérbe szorítják az energetikai hatások (félelmek, gátlások, blokkok). Ezek a helyzetek az esetek nagyobb részében labilisak, tehát ami kiborul, az kis idő után vissza is tér medrébe; a félelem elmúlik, a düh elszáll, a bátorságot csak-csak összeszedi az ember, és az élet visszatér abba a nagy, tulajdonságaink által szabályzott keretekbe, amire a testekbe kódolt minőségek determinálják, de ha egy energetikai hatás tartósan képes dominálni, elhúzhatja a szekeret teljesen hibás irányba. Kérdés persze, hogy mit fogunk fel hibás irányban?

Vannak, akik azzal érvelnek, hogy a világ azért van, hogy mindent megtapasztaljunk benne és nincs semmi, ami felesleges lenne, tehát ha valaki ötször rugaszkodik neki az érettséginek, az is képviselhető, hiszen mindig tanul valami olyat, amire másképp nem lett volna módja. A másik véglet az, hogy nyílegyenesen törjünk előre, tudjuk le karmáinkat (jussunk el Istenhez) és hagyjuk el mielőbb és mindörökre ezt a földi világot. Sommásan el lehetne intézni a dolgot azzal, hogy az „igazság” valahol a kettő között van, de azért megpróbálom kicsit körbejárni. Az első esetben arról van szó, hogy valaki azért nem tud valamit elvégezni, mert vagy nincs meg a hozzá való készsége, vagy ha megvan, akkor valami más belső tartalma legátolja annak rendeltetészerű működését. Például nem tud az illető tömeg előtt beszélni, holott egyébként jól fogalmaz, fejlett szókinccse van, nem beszédhibás. Elméletileg az adottságai megvannak, de van egy jól fejlett gátlása, ami a kritikus pillanatban valamelyik szükséges összetevőt lebénítja. Vagy nem találja a szavakat, vagy szétesik a mondatfűzése, vagy dadogni kezd. Ezen nem igazán szokott segíteni, ha az illető nagyon

erőlteti a nyilvános szerepléseket, mert minden kudarcra csak a blokkja erősödik. Persze nagy önfegyelemmel képes úrrá lenni a problémán, de fordítva kell hozzáállnia: nem a beszéd elmondására kell a hangsúlyt fektetni, hanem a szereplés blokkjának kioldására. Először önmaga előtt, majd egy abszolút bizalmas előtt, majd több közelálló jelenlétében kell a megnyilvánulást próbálgatni, mire kikopik a gátló töltés és el lehet kezdeni a megnyilvánítási készségek összehangolásának edzését. Lehetne persze szó bármi másról is, a metodika ugyanaz: először a durvábbik összetevőt kell hatástalanítani a gátló tényezők közül, és csak utána lehet a finomabbak felé fordulni. Tehát, maradva a példánknál: ha már a torkában lévő gombócot sikerült lenyelni, és nem utál tömeg előtt beszélni az illető, akkor „csak” az van hátra, hogy értelmesen tudja előadni a mondanivalóját – már ha van. Tehát a fizikai sík finomabb részéről, az éteriről puhítja fel az asztráliston keresztül a mentális készségekig a tartalmait, és akkor tud teljes értékűen cselekedni.

A második esetben legtöbbször vallási túltengés klasszikus esete forog fenn; minden vallás megfogalmaz egy „királyi utat”, ami által el lehet jutni Istenhez, gondoljunk például a Tíz parancsolatra. Ugyanilyen parancsolatok vannak a többi vallásban is, hol több, hol kevesebb. Ezeket betartva az ember valóban jobba válik, de hosszú idő kell hozzá, ezért sokan gondolják, hogy egy erőltetett hittevékenységgel meg lehet a fáradozás, az út nagy részét spórolni. Ilyen lehet például az önmegtartóztatás, az ájzatosság, a bigottság, aszketizmus, stb. vitathatatlanul el lehet bizonyos tulajdonságokat sajátítani úgy is, hogy csak azokra koncentrálunk és minden mást háttérbe szorítunk, de ebben az esetben átesünk a ló túlsó oldalára: az erőfeszítés, hogy egy bizonyos kívánalomkörnek megfeleljünk, gerjeszt egy csomó elfojtást és blokkot, ami más területen határozottan káros következményekkel jár. Gondoljunk bele például, milyen sok pedofil botrány kerül mostanában napvilágra... Itt ugye arról van szó, hogy adva van a szexuális önmegtartóztatás parancsa, ami voltaképpen a fejlődés egy magasabb fokán szükséges, de mivel az asztrális terület (ösztönvilág) még nincs rendbe téve, a visszafojtott töltések olyan módon sülnek ki, ami eredményében sokkal rosszabb hatásokat okoz, mint amennyi haszonnal jár az önmegtartóztatás.

Tehát valahol a kettő között kell megtalálni a helyes arányt: nem célszerű szabadjára engedni az ösztönöket, de nem is okos dolog elfojtani. Mint már említettem, az ösztönök töltések, a töltéseket pedig ki kell sütni, de ellenőrzötten és szisztematikusan; vagyis mindent ki kell próbálni, amire késztetést érzünk és vállalható, de mindenből tanulni is kell. Van erre egy kis zen példabeszéd: a mesternél bejelentkezik a tanítvány-jelölt, hogy jöjjön tanulni a mester-séget. A mester csak annyit kérdez: „Loptál már?”, mire a tanítvány heves tiltakozásba kezd. Erre a mester csak annyi útbaigazítást ad: „Akkor menj és lopjál. Majd utána visszajöhetsz.”

Igen, valamikor mindent ki kell próbálni, mert csak azzal tanulja meg a lélek a megkülönböztetést; mit szabad, mit nem, mi jó az előrejutás szempontjából, mi káros. Ez a tapasztalás természetesen hosszú életek során fejlődik ki. Hogyan néz ez ki a gyakorlatban? Amikor az a szikra, ami a kauzál-testben lakik, az első emberi testbe költözik (ami egy emberszabású főemlős), szinte nincs is kidolgozott mentális tartalma, viszont tombol benne az ösztönvilág. Az asztrálszint magasabb tartalmai (érzelmei) is hiányoznak. Elkezd élni ösztöneit, de akadályokba ütközik, mert a többi társa is ugyanezt teszi és érdekellentétek feszülnek egymásnak. Ugyanazt a nőstényt többen akarják, ugyanazt a zsákmányt többen ennék egyedül. Az ütközésekből feszültségek, a feszültségekből blokkok, az ösztönvezérelt cselekedetekből karmák lesznek. Mivel a felsőbb kontroll teljesen hiányzik, előáll a fentebb ismertetett első eset, azaz addig ismétlik a kényszeres cselekedeteket, míg az ebből begyűjtött feszültség ki nem csapja a biztosítékot és valami módon az egyed ki nem kerül az ördögi körből. Például a mohó gyerekek tömi magába a sütekből frissen kivett süteményt,

aztán jól megégeti a száját. Legközelebb megint odanyúl, de a süti újra megégeti. Lehet, hogy elismétli még egyszer-kétszer, de aztán a melegtől való félelem feszültsége legyűri a mohóság ösztöni készletét. Megtanul várni, türelmesnek lenni. Piti dolog, de meg kell tanulni. Szép lassan elkezdnek kifejlődni az ok-okozat felismerések láncai, és megjelenik a kezdetleges gondolkodás, szerveződni kezd a mentáltest tartalma. Ezzel már egyszerűbb elkerülni a legnagyobb fájdalmakat, de még mindig sok az ösztöni cselekvés. Elmondhatjuk, hogy az egész működést nagyon sokáig az ösztönrendszer irányítja, és csak meglehetősen későn, kb az utolsó négy-öt inkarnációra jellemző a mentális vezérlés megjelenése. Gyakorlatilag mióta írott történelmünk van...☺. Az ösztönrendszer mellett a blokkrendszer fejt ki a második legnagyobb hatást, és csak ezután következik a mentális rendszer. Ha el akarjuk kerülni azt a csapdát, hogy a blokkok által bizonyosfajta medrekben tartott ösztönrendszerünk mindig ugyanazokat a vágykielégítési sémákat ismételtesse velünk – ami természetesen ugyanolyan, vagy nagyon hasonló karmák begyűjtéséhez vezet – akkor valahogy meg kell szakítanunk ezt a láncot.

Hogyan lehet a láncot megszakítani? Csak tanulással és odafigyeléssel. Törekednünk kell arra, hogy tudatosan éljük az életet és tanuljunk elkövetett hibáinkból. Ne kelljen húsz pontot kapni, csak egyet... nem fog egyszerre menni, messze vagyunk még a tökéletességtől. De fontos, hogy figyeljünk magunkra és tudjunk megújulni. Ismerjük fel gyenge pontjainkat, valljuk be magunknak azokat a hibákat, amikről régóta tudomásunk van, de elintézzük egy „...hát én már csak ilyen vagyok...”-al. A múltkori kis előadást egy folyóban való úszásos hasonlattal kezdtem, erre szeretnék most visszautalni: ne sodródjunk, hanem úszunk. sokkal többet fogunk élvezni a folyóból, mint fuldoklás közben, és nem lesz megérőltetőbb sem. Élvezzük ki az utazást. :-)

Persze, ha nem megy, akkor sem kell kétségbe esni: majd megy legközelebb. Mindig van egy újrakezdés. De a mostani vetésen múlik, milyen lesz a „következő aratásunk”.